

čelade, čelade nad njimi, kopita,
cevi, reflektorji, rafali skož noč tja čez Savo,
rafali, salve, govori, mitingi, povorke, baklade,
bakla v roki in hripavo grlo,
govori, sovražniki

in vprašaji v očeh.

Pogreb

Zdaj se srečujemo samo še pri pogrebih
v temnih oblekah in z maskami na obrazih.

Na visok mrtniški oder so položili gospodarja,
poiskali stare svečnike, kropivnik in meščast križ
in se skušali spomniti vsega,
kar naj bi sodilo k podobi gospodarja.

Varujemo ga podnevi in ponoči,
pijemo žganje in črno kavo
(vse bo propadlo, bi rekli stari)
in govorimo, govorimo o vsem, kar vemo.

Zdravnik — tudi zdravnika imamo v družini —
z na pol razumljivimi besedami razlaga vzroke smrti
in ženske zajokajo,
ker se jim zdi,
da morajo biti za smrt še druge reči.

Stric pravi, preveč je garal
in premalo dal nase;
pri tem je obstal, ker ni hotel reči,
da je preveč pil,
sicer bi ženske še bolj jokale.

Iščejo trenutke njegovega veselja
in vrtajo za spomini, ki bi pričali,
da je bil najboljši,
najdelavnejši,
najveselejši
človek daleč naokoli.

Potem se zbiramo,
spet pijemo juho, kavo in žganje,
ker zunaj je bela odeja

in mislimo nase.

Tu in tam se spomnimo,
zakaj smo prišli in nekdo pripomni,
da se mu zdi čudno,
kako da smo se zbrali vsi.

Ko se poslavljamo,
se s solzami ali stisnjenimi ustnicami
in znova spoznavamo,
da je smrt vendarle smiseln sklep življenja.

Stari običaji — s krsto napravijo na pragu križ —
nam sežejo v stisnjene ustnice,
razglašena pesem domačinov nas umirja
in stare molitve pripovedujejo,
da hodimo vsi isto pot.

Vonj kadila in sveč draži oči:
zdaj nas je manj.
Gospodarja ne bo in
za nas dom ne bo več pravi dom.

Prav na teh vijugah do pokopališča se nekaj spreminja

Zvonovi, ki jih imamo polna ušesa,
vztrajno in nepodkupljivo opozarjajo na to.

Zdaj si se, gospodar, razbil na toliko atomov,
kolikor ljudi si srečal.
Živel boš z njimi in
z njimi dokončno mineval.
Nikomur ne morem povedati
o najinem zadnjem srečanju.
Mislili bi si svoje.
Ni bilo prav, da si jokal,
tega bi ne smel, gospodar.
Moral bi vedeti,
da se nalivu časa ne moreš upreti.
Dovolj dolgo si živel
in v času,
ki je naučil ljudi — misliti.
Zemlja se ti je razdrobila.
Kaj si mogel?
Otroci so šli po svoje.
Kaj si mogel?

Ana bi morala dobiti kmečkega človeka,
ne pa oditi s šoferjem.

Oh, ne bodi smešen! Kje si ostal?

Fant pa nima obstanka doma.
Ni mu za delo.
Kot lončen lonec se bo vse razletelo.
Sram me je pred očetom in dedom.

Legel boš v njuno soseščino,
pa jima razloži, če bosta terjala
in če bosta zdaj bolj potrpežljiva
in dovzetna za pogovor.

Kako bi bil vsemu kos?
Bil si kot vol,
vprežen v voz,
ki te je gnal po bregu
in te nezadržno pregazil.

Jutri bom na istem bregu.

Grude prsti že bobnijo.
Zivljenje se lepi iz milijarde drobcev.
Kdo jim ve dati pravo ceno?
Če zapustiš nekaj grobo obdelanih kamnov,
si opraviš dovolj?

Poroka

Prejšnji večer so se zbrali pevci pred hišo
in njihova pesem
je sprejemljivo zvenela v večernem miru.
Slutili smo, da bodo prišli,
zato smo na zgornji strani vse zatemnili.

Sestra in oče jih vabita noter
in ker jih je veliko,
posedejo okoli podkvaste mize
in še po stopnicah v veži.
Po malem pijejo in pojejo
in oče jih nepričakovano zaprosi,
naj zapojejo tisto
»le predi, dekle, predi...«

Sestra je vsa zardela v lice,
ker je le preveč vsega,
namenjenega samo njej.